Poslovni broj: P-2633/2026-9

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Fabijan Pejić iz Okučana, Grigora Viteza 1, OIB: 18305015802 zastupan po punomoćniku Frano Bazina odvjetnik u Zagrebu protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 zastupan po punomoćniku Ivo Šućur odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 15. listopada 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika Leu Juranec odvjetničku vježbenicu te punomoćnika tuženika Ivu Šućura odvjetnika, dana 29. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, Ugovora o kreditu broj 214029 od 29.1.2008. godine zaključenog između tužitelja FABIJAN PEJIĆ, Okučani, Grigora Viteza 1, OIB: 18305015802 kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 kao kreditora koja glasi „Jednokratno 1,50% (jedancijelapedesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 naknaditi tužitelju Fabijan Pejić iz Okučana, Grigora Viteza 1, OIB: 18305015802 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.288,09 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. godine pa do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi predanoj ovom sudu dana 20.04.2026. godine tužitelj navodi da je sa prednikom tuženika Volksbank d.d. dana 29.1.2008. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 214029 (dalje u tekstu: Ugovor) temeljem kojeg je prednik tuženika tužitelju, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 22.488,82 CHF po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate. Člankom 6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta /ugovorena naknada u visini od 1,50 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio

primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 201,14 EUR / 1.515,52 HRK (1,50 % od iznosa kredita).

2. Spornim člankom (točkom) 6.1. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava.

3. Završno, jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Na kraju predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

4. Tuženik u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan, te prije svega ističe prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu članka 187. Zakona o parničnom postupku NN 155/2023. Naime, tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu, temeljem koje je navodno naplaćena administrativna naknada. Međutim, tužitelj u konkretnom slučaju nema pravni interes za podizanje isključivo deklaratorne tužbe, jer bi mu u slučaju osnovanosti zahtjeva bilo znatno jednostavnije i učinkovitije ostvariti pravnu zaštitu kondemnatornom tužbom, kojom bi mogao neposredno tražiti povrat navedenog iznosa za koji tvrdi da je neosnovano naplaćen. Sukladno načelu ekonomičnosti postupka iz članka 10. ZPP-a, Sud je dužan spriječiti vođenje nepotrebnih i neučinkovitih postupaka, osobito kada je očito da bi se eventualna pravna korist tužitelja mogla ostvariti izravnim zahtjevom na činidbu, a ne zasebnim utvrđenjem koje ne proizvodi neposredne pravne

učinke. Navedeno proizlazi i iz ustaljene sudske prakse. Tako je, primjerice, u rješenju Županijskog suda u Velikoj Gorici navedeno: Iako tužitelj pravilno ukazuje da se na ništetnost ugovora ili njegovih pojedinih odredaba može, prema odredbi čl. 327. st.1. ZOO pozivati svaka zainteresirana osoba, navedenu sintagmutužitelj pogrešno tumači kao posebnu odredbu na temelju koje bi tužitelj imao ovlaštenje na podnošenje tužbe za utvrđenje, bez potrebe dokazivanja pravnog interesa. Suprotno žalbenim navodima, u slučaju primjene čl. 327. st. 1. ZOO tužitelj je dužan učiniti vjerojatnim pravni interes, jer navedena odredba ne predstavlja posebni propis u smislu odredbe čl. 187. st. 2. ZPP, što je vidljivo iz samog sadržaja navedene zakonske odredbe. Nadalje, Županijski sud u Sisku zauzima stajalište da je deklaratorna sudska zaštita dopuštena samo iznimno. Naime, takva zaštita predstavlja intervenciju prije nastanka povrede prava, u situaciji kada postoji očekivanje da bi do povrede moglo doći. Zakonom je dopuštena isključivo iznimno, i to radi razjašnjenja određenog pravnog odnosa kao pretpostavke za zasnivanje i ostvarivanje drugih prava, čime se ujedno sprječava buduća povreda. Isto pravno shvaćanje potvrđuje i sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koji u svojim odlukama ističe da je, sukladno odredbi čl. 187. st. 2. ZPP-a, temeljna pretpostavka za podnošenje tužbe na utvrđenje postojanje pravnog interesa. Kad takav pravni interes iz tužbe ne proizlazi, sud je dužan tužbu odbaciti primjenom odredbe čl. 288. st. 2. ZPP-a. Zaključuje kako ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje ako tužitelj pravnu zaštitu može ostvariti kondemnatornom tužbom. Slijedom navedenog, tuženik smatra da tužba tužitelja ne ispunjava pretpostavke za vođenje parnice za utvrđenje, budući da je u konkretnom slučaju mogućnost ostvarivanja prava kondemnatornom tužbom očita, a podizanje ove tužbe predstavlja nepotrebno opterećenje Suda i suprotno je svrsi i duhu procesne ekonomije, stoga tuženik predlaže odbaciti zahtjev, a u nastavku se opreza radi očituje kako slijedi.

5. Tuženik je zaprimio tužbu od 03.03.2026. (dalje kao: „Tužba“), te smatra kako je ista u cijelosti neosnovana zbog čega ju tuženik osporava u cijelosti. U bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga: a. Potraživanje tužitelja je u zastari; b. O naknadi za obradu i administraciju kredita i naknadi za osiguranje kredita, c. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene; d. O visini tužbenog zahtjeva Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tuženik također dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. 12. 2024., u kojem su razjašnjene pravne posljedice odluke u predmetima C- 554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine. Naime, prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann- Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu. U svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijek zastarnih rokova na koje je upućivao tuženik tijekom provedenog postupka, te zastarni rok u ovoj žalbi, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129 od 13. 6. 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17 od 4. 6. 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu).

6. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek03.03.2026, pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i prednika tuženika 10. srpnja 2008. na iznos od 24.205,00 CHF, za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za isplaćene naknade protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospjelosti svakog pojedinog davanja. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što su izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospjelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2008. godine, potraživanje iz Tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu. Iz pravnih shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske (VSRH), Visokog trgovačkog suda kao i brojnih županijskih presuda proizlaze razlozi zašto pravo na naknadu iz ugovora o kreditu podliježe zastari. Sukladno stajalištu Vrhovnog suda RH Rev—2245/17 od 20.03.2018. godine zastarni rokovi ponovno počeli teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač, odnosno od dana 13.06.2014. godine. dok se u presudama Gž 744/2024 i Gž 1095/2021, naglašava se da zastara potraživanja počinje teći od pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu, što ukazuje na to da je važno kada je donesena presuda koja utvrđuje ništetnost ugovornih odredbi. Stav je tuženika da je potraživanje tužitelja zastarjelo, jer isti je mogao (odnosno, i bio dužan, ako je smatrao da postoji pravo na naknadu štete koje potražuje u ovom postupku) neovisno od kolektivnog spora, u zastarnim rokovima (kako je to naprijed navedeno) pokrenuti postupak za utvrđenje djelomične ništetnosti ugovora te ostvarivati zahtjev za naknadu štete u tom postupku, čime je isključivo tužitelj, a ne treća osoba, jedini mogao prekinuti tijek zastare (čl. 241.ZOO-a). Stoga, kolektivni spor, budući da nije predviđen odredbom čl. 241. ZOO niti bilo kojom drugom odredbom drugog zakona koja regulira prekid postupka, ne utječe na činjenicu da je potraživanje koje tužitelj potražuje ovom tužbom u trenutku podnošenja ove tužbe već zastarjelo. Osim toga VSRH smatra da sklapanjem Aneksa ugovora (konverzijom kredita iz CHF u EUR) banka ispunjava tužbeni zahtjev potrošača kako u pogledu: Utvrđenja ništetnosti obračuna promjenjivih kamata i Isplate preplaćenih iznosa, pa budući da je zahtjev već ispunjen kroz konverziju, ne postoji daljnji pravni temelj za dodatna potraživanja, pa se potrošaču ne priznaje pravni interes za daljnje tužbe. Tumačenje da potraživanja iz CHF kredita mogu nastaviti teći unedogled (od datuma svakog pojedinačnog anuiteta) dovelo bi do pravne nesigurnosti i potencijalne zlouporabe prava, a prema stajalištu VSRH, nakon zakonite konverzije kredita iz CHF u EUR: Smatra se da je banka ispunila tužbeni zahtjev. Ograničenje zastare štiti pravnu sigurnost i sprječava zlouporabu prava radi čega ukazujemo i na pravna mišljenja vezano uz spojene predmete Suda Europske unije C-554/21, C-622/21 i C- 727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom

slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za tužiteljeva potraživanja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja.

7. O naknadi za obradu i administraciju kredita i naknadi za osiguranje kredita, tuženik prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi i odredba za osiguranje kredita propisuju jasne i nedvosmislene iznose naknada koji se imaju naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,50% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe, odnosno 2,10% na iznos glavnice uvećane za 20% za naknadu za osiguranje kredita. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: - da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo; - da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku, - da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,50% od iznosa kredita, kao i platiti naknadu za osiguranje kredita (čl.6.2.) po premijskoj stopi od 2,10% na iznos glavnice uvećane za 20%. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane. Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza.

8. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla

potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja Gž-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev. Dodatno glede naknade za osiguranje, tuženik ističe kako iz recentne sudske prakse nedvojbeno proizlazi kako je naknada za osiguranje kredita sastavni dio ugovora te predstavlja odredbu koja je uobičajeni sastojak ugovora o kreditu, te se odnosi na redovno i uobičajeno poslovanje banke. Potvrđuje to i presuda Općinskog suda u Požegi P-213/2019-31 od 14.09.2023.g.

9. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom Sudu prvenstveno da odbaci tužbeni zahtjev, a podredno da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

10. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu (list12 spisa), financijsku dokumentaciju (list 13-23 spisa), sudsku praksu (list 25-29, 46-233 i 238-265 spisa spisa) ste iskaz tužitelja osobno dan na ročištu koje je održano dana 15. listopada 2026. godine (list 268-269 spisa).

11. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

12. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 214029 te je utvrdio da su isti sklopili tužitelj kao korisnik kredita te tuženik kao banka kreditor dana 29.01.2008. godine. Tim Ugovorom je tuženik stavio tužitelj n raspolaganje iznos od 22.488,82 CHF u kunskoj protuvrijednosti s redovnom kamatnom stopom od 6,15 %, promjenjivoj po odluci banke, a svrha kredita je bila kupnja vozila. Rok otplate je iznosio 84 mjeseca. Točkom 6.1. je određena obveza tužitelja na plaćanje naknade s tim da navedena odredba glasi: „Jednokratno 1,50% (jedancijelapedesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita“.

13. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 15. listopada 2026. godine tužitelj Fabijan Pejić, je izjavio da je točno da je 2008. godine sklopio predmetni

ugovor o kreditu sa Volksbank radi financiranja kupnje osobnog vozila. Navedeno vozilo je koristio za osobne potrebe. Nema na sebi obrt ili firmu. Kredit je otplaćivao osobno administrativnom zabranom na plaći. Nema specifičnih znanja iz područja ekonomije i bankarstva, dokumente za kredit je rješavao u banci. Išao je kod javnog bilježnika radi ovjere dokumenata. Što se tiče ugovorne odredbe o naknadi vidio je istu i pitao je tko će morati istu platiti on ili auto kuća. Rekli su mu da ju on mora platiti i ona je bila sastavni dio ugovora koji je napisala banka sama. Nitko iz banke mu nije objasnio koja je svrha te naknade i koji će troškovi njome biti podmireni. Sam ugovor je pročitao. Njemu je banka rekla da će mu iznos te naknade biti naplaćen od iznosa kredita odmah po isplati kredita.

14. Iz dokumentacije u spisu, prvenstveno iz ugovora i financijske dokumentacije sud je utvrdio da navedena naknada iznosi 201,14 EUR odnosno 1.515,52 kune, a što odgovara 1,50 % od iznosa kredita.

15. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit tužitelj realizirao kod tuženika s namjerom kupnje automobila za svoje osobne potrebe, te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza tužitelja proizlazi da tuženik nije tužitelja obavijestio o navedenim naknadama kao niti o svrsi ugovaranja istih i što će tim naknadama biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo. Ovdje sud posebno naglašava da je teret dokaza o tome da se o navedenoj ugovornoj odredbi vezano uz naknadu pregovarala na strani tuženika sukladno odredbi čl. 96 st. 4 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75//09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14, dalje ZZP/07) te da tuženik u tom smislu nije ponudio nikakav dokaz.

16. Zatim, a vezano uz prigovor nepostojanja pravnog interesa za ovakav tužbeni zahtjev tužitelja ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe sukladno čl. 187 st. 2 ZPP. Naime, tužitelj u tužbi navodi da mu je sporna naknada naplaćena i da mu je tuženik dužan tu naknadu vratiti obzirom da je riječ o nepoštenoj odnosno ništetnoj ugovornoj odredbi. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postoje valjan niti kad uzrok sklapanja ništetnosti naknadno nestane sukladno čl. 326 st. 1 ZOO, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326 st., 2 ZOO (da je zabrana manjeg značenja i da je ugovor u cijelosti ispunjen), a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Stoga, tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe kakao bi na temelju toga ostvarivao eventualno pravo na restituciju koje smatra da mu pripada na temelju ništetne ugovorne odredbe.

17. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade za obradu kredita iz čl. 6 st. 1 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

18. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 6 st. 1 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

19. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

20. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:
„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

21. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

22. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 6 st. 1 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je sud usvojio taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja.

23. Vezano uz odlučivanje o prigovoru zastare, sud je imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja

2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

24. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zatare treba cijeniti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH.

25. Nadalje, obzirom da se u ovoj pravnoj stvari tužbenim zahtjevom ne traži isplata već samo utvrđenje da je određena ugovorna odredba ništetna, valja primijeniti i odredbu čl. 328 ZOO-a koja određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Dakle, u ovom slučaju tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

26. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Sud nije prihvatio prigovor tuženika vezano uz istaknutu vrijednost predmeta spora te smatra da je ista valjano određena.

27. Naime, tužitelj je zatražio utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu o naplati naknade za obradu potrošačkog kredita, a vps je naznačio sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova.

28. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i tužitelj je vps naznačio u iznosu od 1.328,00 eur da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 eur). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura.

29. Stoga je stav ovog suda da je tužitelj ispravno naznačio vrijednost predmeta spora te sud nije prihvatio protivan prigovor tuženika. Za istaknuti je da tuženik u svom prigovoru govorio o zahtjevu za isplatnom određenog iznosa iako takav zahtjev ne postoji u tužbenom zahtjevu.

30. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 20.04.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podneska do 22.07.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1), troška pristupa na ročišta od 09.09.2026. i 15.10.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročište za objavu presude sa 100,00 EUR (tbr. 9/3) ili ukupno 900,00 EUR. Tom iznosu valja pribrojiti pripadajući PDV (tbr. 42) u iznosu do 225,00

EUR , zatim sudsku pristojbu na tužbu od 53,09 EUR te na presudu od 110,00 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 1.288,09 EUR. Naveden i iznos je sud dosudio tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

31. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 29. listopada 2026. godine pa do isplate.

32. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. listopada 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-622af**

Kontrolni broj: **03995-a7ae9-3a566**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.